

SVENSKA SLAGRUTEFÖRBUNDET

Medlemsblad

Sammanställt
av Kajsa

Nr 1/1986

HÖSTMÖTET I BÅSTAD DEN 20-22/9 1985

Walter Nilsson, som inbjudit till och ordnat mötet, hade fullt schå att hämta medlemmar vid flygplats och järnvägsstation och köra till vandrarhemmet och se till att alla blev inkvarterade Mellan varven hann han också med att förevisa dom mäktiga bautastenarna som fannas i närheten. Ann-Marie och Rolf Norman, Västerås, hade tidigt varit på plats. Dom hade varit och handlat och hade kaffe pannan på, och allteftersom folk dropade in välkomnades dom med nybryggt kaffe och smörgåsar.

Efter det magen fått sitt gick vi tillsammans ut och tittade på dom gamla stenbumlingarna, som troligen är en skeppssättning. Vi provade våra pendlar, slagrutor och diverse instrument med olika resultat som följde.

Senare på kvällen träffades vi i köket, dit vår kassör - Viviann Lindh, Vårgårda, anlät med stora formar härlig hemgjord äppelkaka, som fick en strykande åtgång. Diskussion uppstod om våra metoder och vad vi egentligen fann. Vi har ju olika uppfattningar om vad vi känner. En del känner vatten, medan andra känner jordstrålning, jordströmmar, avloppsrör, elledningar o dyl. Vi

får nog hjälpa varandra att skilja på olika utslag.

Lördag morgon vaknade vi med regnet strilande på taket (helt naturligt när så många vattenletare samlats), men humöret var soligt och då går det mesta bra. Vi gick upp till värdshuset Enehall där vi åt frukost. Sedan tog Walter oss med ut till några provplatser vid Engalag, där han tidigare tagit ut brunnar och därför hade facit. Det var ju intressant att höra resultatet på en gång. Bland annat hade han tagit ut en brunn som var djupborrad ca 82 m. Enligt Walter var det två som hade rätt - Hildegard Classen från Klippan och undertecknad (Rolf) - så vi får nog träna mera på att ta ut djupet. Vi var även till ett annat ställe, men där hade vi så många olika uppfattningar om djup och läge, så det kan vi glömma. Vi får skylla på vattnet som kom ovanifrån.

Vi var även till en skeppssättning, där vi kollade strömmar och strålning, men det skriver John Hamilton, Götene, om på annan plats här i bladet.

På kvällen åt vi middag på Enehall (en underbar middag). Sedan underhöll Nils Hartman (Harta) från Hallsberg med litet "mystik", och Karl Andersson, Limmared, och John Hamilton, Götene, berättade historier.

På söndag när vi ätit frukost tog Walter oss med runt i bygden. Vi kollade gravhögar, runstenar, skeppssättningar och litet av varje (vi hade inga övningsmoment inlagda).

Så tog vi farväl av varandra och av Båstad, och för ovanlighetens skull var vi fullständigt överens, och det var om att Walter ordnat höstmötet på ett oslagbart sätt - god mat, bra förläggning, trevliga utflykter och mycket vatten. Billigt blev det också. Tack Walter.

Hälsningar

Rolf

(med litet bistånd i början av Kajsa)

SLAGRUTEFÖREVISNING FÖR PERSONAL OCH ELEVER VID DALSTORPSSKOLAN

Det skulle vara friluftsdag för mellanstadiet vid Dalstorpsskolan. De flesta eleverna skulle ha fri idrott på annan ort. Ett 20-tal elever blev kvar och för dem måste ordnas meningsfull sysselsättning. Plötsligt kom jag på en som jag tyckte strålande idé. Varför inte kontakta Karl Andersson i Nittorp, som enligt uppgift lär vara en hejare på det där med slagruta och dessutom alltid är villig att ställa upp i alla sammanhang? Efter telefonsamtal var allting ordnat. Jag och ett par andra lärare skulle tillsammans med barnen cykla ca 5 km söder ut till Tommareds hembygdsstuga och där sammanträffa med Kalle för visning av den pietetsfullt restaurerade hembygdsstugan och icke minst förevisning av detta för oss mystiska med slagrutan.

För att skaffa mig lite förhandsinformation gick jag till Bonniers Lexikon och slog upp ordet "Slagruta". Jag fick då upplysningar som måste vara bekanta för detta medlemsblads läsare om t ex ordets betydelse, träslag, själva utförandet o s v. Slagrutans utslag torde bero på själv-suggestion, slutade artikeln. Jaså minsann, tänkte jag, inte ska den gode Kalle kunna lura mig i alla fall!

Kalle tog hjärtligt emot oss utanför hembygdsstugan och efter planerad visning av denna var det så dags för slagrutevisningen. Kalle tog slagrutan med "aviga händer" framför sig med tummarna tryckta mot klykans två ändar och spetsen uppåt, allt enligt Bonniers Lexikon! Så gick han långsamt framåt från stugans trappsten ut mot oss lärare och omkringstående elever. Efter ett 10-tal meter vred sig klyckan med spetsen neråt mot marken. Med stora ögon följde vi förloppet. Suggestion? Ja, suggestion eller ej, när Kalle hade upprepat det hela ett flertal gånger med

samma resultat och med samma kraftiga vridning av klykan på exakt samma ställe var vi mäktat imponerade. Sedan fick vi alla själva pröva på med växlande framgång. Alla hade inte kraften. Men många av eleverna tycktes ha förmågan, och man riktigt märkte, hur deras självkänsla växte i och med att de kunde. Självkänsla är ju någonting man vill inpumpa hos sina elever i skolan. Att nu få hjälp av Kalle i Tommared med detta under så trivsamma former var närmast en fullträff på detta från början ytterst tycksamma projekt.

Och tänk så snäll Kalle är! De som inte lyckades att ensamma få utslag på slagrutan hjälpte han. De fick ta tag i ena ändan på klykan med ena handen, medan Kalle tog dem i andra handen. Med sin fria hand höll han i andra ändan på klykan. Och se! Då vred sig klykan långsamt med spetsen nedåt. Elevernas lycka var total.

Inte blev det sämre av att Kalle sedan kunde visa djupet på vilket vattnet låg. Det tillgick så, att han hade en ganska lång nyskuren käpp av säl. Han satt på huk och höll med båda händerna i ena ändan av käppen, medan den andra ändan "doppade ner" över den förmodade vattenådern. Efter en kort stund började käppändan långsamt att vippra upp och ner - totalt 14 gånger. Det betydde så Kalle att vattnet låg 14 fot ner i marken. Vid det här laget var vi reservationslöst beredda att utan vidare godta denna förklaring. Ingen var väl heller beredd att genom omedelbar grävning kontrollera den absoluta sanningen. Det behövdes nu inte. Kalle upplyste oss om att i trakten företog man numera ingen brunnsgrävning utan att först ha skickat efter Kalle med hans slagruta, och ytterst sällan slog hans undersökningar fel.

Vi var nu nu överväldigade att vi ansåg oss tvungna att förlägga nästa möte i skolpersonalens studiecirkel om natur hos Kalle i Tommared. Han genomförde då samma program med samma lyckade resul-

tat. Som bevis för att även denna "indoktrinering" hade gått hem, kan jag meddela följande exempel. Kalle delade ut ett antal slagrutor för enskild övning på hemmaplan. En av deltagarna sägs ha rusat runt på sin tomt under flera kvällstimmar ivrigt sökande efter vatten. Slutligen gav slagrutan utslag i husets hobbyrum i källaren. Slagrutekvinnan det var en dam - kunde nu äntligen komma till ro.

Sammanfattningsvis kan nämnas att om detta med slagruta rör sig om självsuggestion, så har en ovanligt stor grupp av personal och elever vid Dalstorpsskolan drabbats av denna åkomma.

Ingemar Björkerling

Lärare vid Dalstorpsskolan

Pekare

I en följande artikel talas det om pekare vilket är detsamma som L-trådar. Vi har i ett tidigare medlemsblad beskrivit olika redskap och här följer ett utdrag om L-trådar.

L-trådar tillverkade av grov koppartråd är ett bra redskap för att lokalisera vatten och el-ledningar.

Ärnrör och armeringsjärn nerslagna i marken är lätta att hitta med L-trådar. Dessa slår ihop när man passerar ett metallföremål.

Denna teknik blir alltmer utbredd i det praktiska arbetet bland "fältfolket" i kommunerna, televerks ledningsdragare och skogvaktare. Oftast räknar dessa sig inte som slagrutemän, men tycker tydligen att det är ett naturligt sätt att arbeta på.

L-trådarna är tillverkade av två stycken 60-70 cm långa koppartrådar, som är böckade i vinkel c:a 15 cm från en ända.

Man håller trådarnas korta del vertikalt löst i handen, underarmarna parallella med 40-50 cm avstånd pekande rakt fram, trådarna bör luta något nedåt.

HEALING

"Vad är det ni har för er i trädgården egentligen? Fullt med folk vimlar omkring med ståltrådar och pinnar i händerna?"

Kjell Jönsson, villaägare i Båstad, var märkbart irriterad, då vi ännu en gång undersökte de stora Galta-stenarna. Svenska Slagruteförbundets höstträff blev en blöt tillställning. Hela utflyktsdagen regnade det som om himlen varit öppen. Grå fuktiga molnmassor vältrade in från havet och tömde sig över oss i smattrande skurar. Så hade det varit hela denna höst och det verkade inte som om det inte skulle bli något slut på blötan.

Någon föreslog, att slagrute-medlemmarna, som var så duktiga på att leta fram vatten ur jorden, borde lära sig, hur man stoppade det, som kom ovanifrån!

Första kvällen drog så en entusiastisk skara bort till de båda Galta-stenarna. Pampiga reste de sig mitt i en berså av lindar. "Det finns bara de här två" förklarade Walter, som var värd för sammankomsten. "Jag har då aldrig hört talas om annat" fortsatte han, då vi framförde vår åsikt, att stenarna bara var en rest av en tidigare skeppssättning. "Vi får väl undersöka" föreslog Kajsa. Så började ett vimmel av begeistrade forskare. Under glada tillrop och viftande med pekare och plastspön. Virvlande med pendlar av olika slag. Tyglande vrendskande tråklykor och allehandaredskap; en glad göteborgare prövade sig fram till sanningen med sitt favoritedskap; en till synes helt vanlig nötknäppare!

"Jo visst har det varit en skeppssättning! Här stod en sten, och här en och en till!". Vi markerade ställena med pinnar och utslagna, blöta tennisbollar, kanske minnen från Mac Enroes vilda framfart.

Lasse påminde om en folkdansare, då han med konvulsoriskt skakande armar slog sina lovar runt stenarna: "Så gå vi runt kring en enebärabusk!" - påver-

kad av skeppssättningens frigjorda kraft.

"Jag kan SE huvudströmmen!" utropar Rolf. "Den går här mitt i skeppet och rakt genom villan där-borta. Det kan inte vara nyttigt, att ha den i hu-set! Stackars människor, som bor där!

På morgonen den sista dagen lyser en tveksam sep-tembersol genom sönderslitna, drivande skyar.

Vi har just ätit frukost och släntrar genom lind-allén, Ulla, Verner och jag. Det är när vi en sista gång prövar skeppssättningen, som vi träffar Kjell, villaägaren.

Som svar på hans undran om våra förehavanden, förklarar vi, att vi letar strömmar. Lika förvånad som alla andra utbrister han: "Men här finns väl inga strömmar. Det skulle möjligen vara någon ned-grävd elkabel då?"

Vi står på oss och frågar Kjell hur han och famil-jen mår. "På mig är det inget fel, men min fru lider ofta av svår migrän". "Där har vi det!" utbris-ter Verner. "Det antes mig! För det går en stark ström genom er villa!"

"Mån de!" suckar Kjell, överraskad av beskedet.

"Var har ni ert sovrum?" förhör sig Verner försynt. Kjell pekar mot vänstra gaveln. Just där strömmen passerar. "Vill du, att vi skall ta bort strömmen?" frågar Verner. "Ja, gärna, om det går så! Jag skall visa er in i huset" säger Kjell med ett blandat ut-tryck av misstro och hopp i sitt ansikte. "Här är det. Ni kan ju pröva, får vi se."

Pekarna ställer sig negativt. Pendeln roterar mot-sols över hustruns huvudgård. "Oj då!" utropar Ver-ner "det där var en riktig otäckning till pelare! Stanna kvar här inne och fortsätt med mätningarna, så skall ni få se".

Han går in i ett angränsande rum. Ulla och jag har aldrig varit med om healing förut. Vi tvivlar på, att det kan verka.

Någon sorts suggestion eller sådant!

Då plötsligt börjar pekarna darra i mina nypor. Sakta svänger de över till neutralt - delar sig, som tecken på en positiv pelare. De stannar så. Ullas pendelrörelser blir allt snävare. Till sist hänger den lilla klarblå glaskulan alldeles stilla. Så börjar den sakta svänga åt andra hållet. Inom ett ögonblick börjar den virvla medsols. Förvandlingen har skett! Pelaren är positiv!

"Hur gick det?" frågar Verner med ett leende. Vi kan bara nicka mot våra redskap. Lika förbluffade över resultatet som Kjell. "Det var som hondan!" utbrister han på häpen skånska. "Nu får vi se hur det går" anmärker jag, efter att ha hämtat mig något efter upplevelsen.

"Lova att du skriver och meddelar oss resultatet om ett tag" ber vi Kjell. "Och säg ingenting till din fru om det här! Då kan hon bli suggererad att tro på det!". Kjell nickar ja till förslaget och Verner ger honom sin adress. Just som vi säger farväl till Kjell, uppenbarar sig en blek varelse. Hans fru Anita har väl undrat, vad som står på i huset. Nu står hon där huttrande i sin blå morgonrock. "Jag har en hemsk migrän idag, så ursäkta, att jag inte kom ner och hälsade" säger hon med bruten röst. Ulla, som av egen erfarenhet känner igen symtomen, försöker trösta henne. "Det kanske blir bättre snart!" Anita tittar undrande på oss. Verner och Kjell ler konspiratoriskt.

Några månader har gått sedan dess. Verner kontakta- de oss för några dagar sedan. Vi har ju gemensamma intressen att diskutera. På min fråga om han hade hört någonting från Kjell i Båstad, svarade han nej. Kanske misslyckades healingen. Eller hade Kjell glömt bort alltsammans.

Idag på eftermiddagen, då Ulla och jag höll på med våra försök i matsalen - "matsals-pulserna" - ringde telefonen. Det var en uppspelt Verner i andra luren "Han har ringt nu" började han. "Kjell Jönsson från Båstad! Det lyckades! Frun är av med sin migrän. Bara någon lätt huvudvärk då och då. Men det blir lindrigar för varje gång. Tack för att du botade henne!" Verner är mycket glad. Ännu

en gång har han lyckats bota en sjuk och olycklig människa. Han har förmått bruka jordens urkraft i det godas tjänst.

Hur bär han sig egentligen åt? "Parapsykologi" förklarar han lugnt. "Ingenting annat. Det går att behärska strömmarna. De gamla kunde ju det!"

John Hamilton
Dec 1985

Verner Nilsson har per telefon i dag bekräftat, att han använder sig av Inge Browns metod för att ta bort skadlig och ohälsosam strålning. Om denna metod berättas i vårt medlemsblad 1/1984 - i en fri översättning från British Society of Dowsers tidskrift.

I senaste numret av denna tidskrift har jag med intresse läst inlägg från föreningens medlemmar om att ta bort skadlig strålning. Av vad jag kan finna av de allra flesta inläggen avråds från att använda apparater o dyl, då dessa tydligen laddas upp och blir som batterier som suger ur människorna (även slagruteförmågan kan försvinna) när man vistas i sådana hus. Inge Browns metod rekommenderas, då den inte gör någon skada utan tvärtom. Det avråds också från att styra bort strålningen utanför husen med olika metoder, t e x med järnstänger, eftersom man därigenom kan orsaka skada på annan plats.

British Society of Dowsers kommer att hålla sin kongress den 10-12 oktober.

1986 02 03

Kajsa

FÄDERNAS GÄTFULLA KRAFTSTRÖMMAR

Vår äldsta historia består, brukar vi säga, till 10% av arkeologi och till 90% av fantasi. Värderingen beror på vem, som står för fantasierna. Är det en professor kallas de teori eller hypotes. Är det i stället en lekman eller amatör, kallas det struntprat och am-sagor.

Slagrutan har sedan urminnes tider varit det redskap, varmed "kloka gubbar och gummor" letat fram vattenådror.

Den säkerhet, varmed en van slagruteman -kvinna kan fastställa såväl vattenströmmens lopp, djup till ådran, mängden vatten och dess kvalitet, kan inte ungå att imponera på den oinvigde. Vid jämförande försök med andra tekniska hjälpmedel har slagrutan visat sig klart överlägsen.

Historiska studier ledde oss på spåren till förfädernas strömmar. Många är de minnesmärken från en storslagen forntid, som måste krävt jättars medverkan för att bli fullbordade.

Eller är det krafter av en art, som vi i teknikens tidevarv glömt, som utnyttjades redan av sten- och bronsålderns människor? Kanske släkt med slagrute-strömmarna?

Vi gav oss ut på jakt efter dem. Våra verktyg var pekare och pendel. Vi började utan förutfattade meningar.

Vad vi fann överraskade oss verkligen. Domarringar visade sig vara kraft-ringar. Kring stenarna snodde strömmar likt ormar. Positiva (medsols) eller negativa (motsols). Vi fann huvudströmmar, som genom sitt pulserande fick pendeln att svänga fram, tillbaka och i cirklar. Skeppssättningar röjde rutemönster av kraftlinjer, som verkade vara manipulerade för vissa syften.

Gamla bronsåldershögar visade sig vara väldiga batterier, där positiv och negativ laddning lagrades i klart avskilda skikt. På toppen formade sig en vertikal pelare av ansenliga dimensioner. I en cyklonliknande virvel sände den sin kraft upp mot himlen.

Ofta var olika "fornlämningar" sammankopplade i system, som mycket påminner om våra elektriska anordningar.

Övertygade om, att våra förfäder kände till jordens kraftströmmar, och till fulländning behärskade konsten att utnyttja dem för sina syften - goda eller onda - fortsätter vi vårt sökande. Kanske kan många dunkla kult-handlingar få sin förklaring. Och måhända kan de krafter, som så länge slumrat i glömska, väckas till nytt liv, och ge människosläktet en energikälla, uteslutande och välsignelsebringande, som jorden själv.

Husaby 1985 10 01

Ulla och John Hamilton

Vi har nöjet hälsa följande medlemmar välkomna i SSF.

Ralph Zöger Dragspelsgatan 22 421 43 V.Frölunda NY
 Erik Mattsson Pl 1531 827 00 Ljusdal
 Roland Ek Pl 2327 870 10 Ålandsbro NY
 Carl-Emil Larsson Nordostpassagen 14 441 34 Alingsås NY
 Lisbet Jarlén Rognefjord Gösvägen 24 181 31 Lidingö NY

2-86

Utdrag ur en översättning från engelska:

Vad är pendling?

En definition för en pendel är: En vikt som hänger i en tråd, sträng eller kedja, som någon håller i, och vars rörelser indikerar positiv eller negativ energi.

Pendelförmågan - färdigheten att med pendel undersöka och upptäcka inre och yttre energier och kraftfält är ett modernt resultat hämtat från en mycket gammal konst "dowsing" eller "slagrutekonsten". Pendeln är det mest känsliga och precisa instrument som kan användas t ex på fält, i hem och på arbetsplatser. Ordet "Radiesthesia" är använt att beskriva bruket av pendel.

För att bli en duktig utövare fordras en skarp intuition och en naturlig känslighet. En engelsman, Bruce Copen, säger bl a: "I rätta händer är det exakt 100 %".

Varför fungerar pendeln?

Vi lever i en värld fylld av energi. Kring alla organismer finns energier av alla slag, somliga välgörande, andra destruktiva. För att överleva måste organismerna utveckla känsligheten så att de kan ta för sig av de förstnämnda och undvika de senare. Förmågan att kunna känna och skilja energiströmmarna åt är en egenskap i protoplasman. Allt levande ser ut att ha en känsla för eller en förnimmelse av vad som är bra eller skadligt för dem. Hos människan finns denna förmåga utvecklad i mycket hög grad, fastän hon för det mesta inte är medveten härom.

Har Du kommit in i ett rum och genast känt olust? Har Du märkt att Du blivit spänd, rastlös, ängslig och rädd? Vanligen ignorerar vi dessa känslor. Det är emellertid en signal från vårt nervsystem att atmosfären är ohälsosam. Samma sak kan hända när det gäller människor vi kommer i kontakt med. Tillsammans med en person trivs man medan man med en annan känner sig disharmonisk och olycklig. Någoting inom oss registrerar positiv eller negativ energi och leder denna information genom nervsystemet. Det mänskliga nervsystemet är ännu mycket av ett mysterium. Vi vet att det är kroppens kommunikationssystem. Genom nervsystemet tar hjärnan emot data från organen och sänder de mottagna budskapen tillbaka. Det mänskliga nervsystemets möjligheter syns ofantliga. Nervsystemet ser ut att fungera som en kosmisk datamaskin kopplad till en ultrakänslig kosmisk mottagare. Ett någorlunda tränat och känsligt nervsystem skulle inte behöva någon yttre hjälp för önskad information. En känslig person skulle kunna tänka på sitt problem, varvid hans hjärna skulle sända signaler för utforskning och sända tillbaka önskad information. Han skulle mottaga eller förnimma svaret. Olyckligtvis är de flesta av oss inte så väl utrustade. Vi behöver konkreta hjälpmedel för att tolka och förstärka signalerna som våra nerver vill ge oss. Här kommer pendeln in i bilden.

Det är inte pendeln som ger oss svaret. Det är vår högre intelligens som meddelar sig genom nervsystemet, som är mottagare av signalerna. Vad pendeln gör är att förstärka signalerna och tolka innebörden medelst en kod (som förut är uppgjord) mellan Ditt medvetna och undermedvetna "mind"..

En bra pendelutövare ser svaret inte bara i pendelns rörelse. Han känner och registrerar också med handen, armen eller hela kroppen, men detta kommer efter trägen träning.

När en pendeloperatör håller pendeln över föremålet mäter han med sitt eget nervsystem växelverkan av ett givet kraftfält. Det är inte nödvändigt att person eller objekt är närvarande för att få ett riktigt utslag. Det görs ingen skillnad om objektet är 100 eller 1.000 mil borta.

En bra förklaring till radiesthesia är följande "Mind" fungerar som en kombination av TV-mottagare och sändare. En person med ett någorlunda tränat "mind" och som kan koncentrera sig och tänka starkt på ett speciellt objekt, tanke, person, material, idé o s v blir inställd härpå. Personen tangerar objektet på dess egen frekvens och nervcellerna börjar vibrera i resonans härmed, och denna vibration och frekvens ger en speciell kvalitet, ton eller färg åt det. En skicklig känd pendeloperatör vidmakthåller att frekvensen också har en särskild form. Nervsystemet översätter denna kvalitet, ton o s v och ger informerande utslag i pendelns rörelse. Nu när alla känner till radio- och TV-frekvenser borde det inte vara svårt att förstå principen. Uppmärksamhet och koncentration är "minds" mottagare. Sändare är objektet (människan eller föremålet) som kontinuerligt kastar ut eller utstrålar energifrekvenser. Ett problem kan emellertid vara att det är alltför många olika störningar och inblandningar i våra egna huvuden. Vi vet ju att radio och TV störs av elektriska störningar t ex åska och storm. Liknande händer när elektriska stormar tar plats i huvud och känslor.

Vad vetenskapen om radiesthesia behöver är inte flera teorier utan flera tränade utövare som själva kan se de möjligheter som uppenbarar sig och som vill utvidga pendel-vetenskapen. När Du en gång börjat med denna vetenskap och bevisat dess värde för Dig själv skall Du inte vara bekymrad över teorierna bakom. Gör som Edison. På frågan "vad är elektricitet" svarade han "jag vet inte, men den finns, låt oss använda den".

UR DALA-DEMOKRATEN den 1/10 1985

Jordvärmestopp hävdades av siare

Mora (DD). Ett litet brott på en slang vållad av en backande dumper.

Det är, enligt Stiftelsen Hyresbostäder, den direkta anledningen till de svåra driftstörningarna i jordvärmeanläggningen på Tuvan, som togs ur drift i vintras.

Nu fungerar anläggningen fint igen. Vi håller på med injusteringar säger Nils Storm på stiftelsen, som riktar en tacksamhetens tanke till en man som uppenbarligen besitter överjordiska gåvor.

Den längsta tiden tog att finna felet. Vi hade konsulter inkopplade och provtryckte ledningsnätet. Men så frågade en rörmontör en siare, och han pekade ut läckan exakt, berättar Storm.

Det var en av våra medlemmar i Mora, Stig Andersson, som med slagrutan fixade det.

Adressändringar:

Jan Lundgren har flyttat till Fänriksgatan 51
951 49 Luleå.

Rut och Elof Fält har flyttat till Mårdstigen 9
510 41 Sjömarken.

ARSMÖTET 1986

blir i Hestra, Småland, den 9-11 maj. Vi kommer att bo i stugby i större och mindre stugor, vardera för 4 personer. Dom större stugorna kostar 450 och dom mindre 355:- kr för 2 dygn.

Informationer och anmälningsblankett kommer att utskickas senare.

Om Du vill veta mera - ring Yngve Karlsson, Gislaved, tel 0371-12678! Han kan lämna ytterligare upplysningar.

Valberedningen tar tacksamt emot förslag och självmana erbjudanden att ställa upp i styrelse etc. Vänd Dig till:

Karl Andersson, Strandvägen 2, Nittorp,
590.10 LIMMARED Tel 0325-73055 eller

Kajsa Hallberg, Östtjärn 2380,
855 90 SUNDSVALL Tel 060-565172.

Inbetalningskort på årsavgiften för 1986 bifogas.